

La retribució dels polítics a l'administració local

Juan Cal Sánchez, Director Executiu Grup SEGRE

La imatge dels polítics està tocada. Els ciutadans, potser influïts pels mitjans de comunicació, els veuen com "aprofitats" gent que només pensa en el seu propi benefici, en el salari, en cobrar més d'un sou acumulant càrrecs, etc. La política ja no és, en l'imaginari social, una tasca de servei dels ciutadans sinó una fórmula d'ascens social. Els polítics esdevenen "classe", una mena d'elit de l'Administració pública que ocupa el cim de l'organització administrativa no pas per mèrits demostrats en una oposició, sinó mitjançant l'elecció per part dels ciutadans. Com que les llistes són tancades i la designació dels candidats només correspon als responsables de les cúpules dels partits, els electors se'n desenten i se senten cada cop més lluny dels seus representants, els quals per obvis raons de supervivència política han d'estar més ocupats en satisfer les exigències dels seus dirigents polítics (allò que es coneix com "l'aparell" o la "nomenklatura") que les peticions dels seu electorat.

Aquesta és una diagnòsi freqüent en els temps que corren i arribats al punt de parlar de la retribució, dels salaris dels diputats, dels ministres o dels consellers, sempre s'intenta fer una excepció: el món local. Els

polítics locals, sobretot els que es dediquen a la política als petits municipis, no solament no gaudeixen d'aquesta condició de privilegiats al cim de l'estructura administrativa, sinó que fins i tot moltes vegades no cobren ni les dietes o els quilòmetres que han de fer per compte de les seves responsabilitats públiques. "¡Això no pot ser!" diuen uns, mentre que els altres contesten: "¡que no s'hi dediquin. La política és voluntària!". Ambdós tenen raó i cal resoldre un problema que moltes vegades és l'obstacle per a la lliure participació de tots els ciutadans en la cosa pública, en la gestió del seu poble. Sense retribució, és evident, només poden participar a la política aquells que no necessiten el salari (perquè són rics) o aquells que pensen guanyar molt més (els corruptes) però els treballadors amb un salari i una feina al sector privat no poden deixar el seu lloc temporalment, malgrat que

La solució és fàcil: s'ha de fixar un salari per a tots aquells que desenvolupin una tasca a l'administració local i, en el cas de que l'ajuntament no pugui assumir-ho, que ho faci la Generalitat.

la llei preveu des de permisos temporals fins a l'excedència, perquè no seria ben vist pels seus caps.

La solució és fàcil: s'ha de fixar un salari per a tots aquells que desenvolupin una tasca a l'administració local i, en el cas de que l'ajuntament no pugui assumir-ho, que ho faci la Generalitat. Aquesta és la raó de fons que impregna el projecte de la conselleria de Governació que pretén fixar per decret un salari per als alcaldes de menys de 2.000 habitants. Solució al problema o clientelisme polític? Heus aquí la qüestió perquè la determinació d'un salari per als alcaldes -només

per als de menys de 2.000 habitants, com si els de 2.500 se'l poguessin permetre- mitjançant un decret de la Generalitat, que es pot modificar en funció de la força política que governi en cada moment, es troba a la ratlla mateixa de la intervenció sobre l'autonomia municipal i, per tant, caldria actuar amb molt cura per tal de no convertir als alcaldes en una mena de funcionaris a temps parcial i amb baix salari.

Potser la veritable solució passaria per que els candidats a les eleccions municipals explicitin davant dels electors la seva voluntat, o no, de gaudir d'una retribució que compensi en part els esforços fets al servei de la causa pública. Així, els ciutadans mai diran que han estat enganyats o que el candidat diu una cosa i el polític actiu una altra molt diferent. Els recursos que la Generalitat destina als ajuntaments, com bé saben els qui es dediquen a l'administració local, haurien de ser quant menys finalistes millor, haurien de donar plena llibertat als alcaldes per a decidir el destí final d'aquell ajut sense haver de crear una càrrega

nova, sigui una inversió o un salari. Si l'alcalde es vol pagar el sou, o les indemnitzacions, amb els diners que rep de la Generalitat només li cal haver-ho posat al seu programa electoral. Qui guanyarà? El ric o el pobre? El corrupte o el generós? L'amateur o el professional? Ja ho veurem. Aquest serà, en tot cas el privilegi dels ciutadans però el que quedarà clar per sempre és que la de rebre diners per un càrrec públic haurà estat sotmès a l'aprovació dels electors i, per tant, ja no formarà part del debat i de la mala imatge dels polítics, també dels locals. No ens ha de fer vergonya parlar de diners.